

Predikan 13 maj 2018. Söndagen före pingst ”Hjälparen kommer”

Joh. 15:26 – 16:4

När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. Också ni skall vittna, ty ni har varit med mig från början. Detta har jag sagt er för att ni inte skall komma på fall. De skall utesluta er ur synagogorna, ja, den tid kommer då den som dödar er tror sig bära fram ett offer åt Gud. Och detta skall de göra därför att de inte har lärt känna Fadern och inte heller mig. Jag har sagt er detta för att ni, när den tiden kommer, skall minnas att jag har sagt det.

När jag i början av veckan som gått läste text och tema för denna söndag så fick jag två lite märkliga associationer, associationer framförallt i relation till temat *Hjälparen kommer*.

Jag fick nån slags orolig magkänsla som rymde rädsla inför *Hjälparen kommer* och jag associerade till uttryck som *Vargen kommer* från sagans värld eller *Ryssen kommer* från kalla krigets tid. Tanken på att vi ska vara rädda när någon kommer, för detta något skrämmer oss.

Och jag vet ju förnuftsmässigt att det är inte så vi menar med uttrycket ”Hjälparen kommer” men det finns ju sedan länge ett likande uttryck som syftar till samma sak; att distansera och att skrämma, och det är uttrycket *Gud ser dig*. I det uttrycket ligger något hotfullt även om orden i sig inte säger det; Akta dig, *Gud ser dig*. Det är inte det lättaste att göra sig av med den typen av gudsbilder.

Varje tisdag morgon läser vi, vi brukar vara mellan 5 och 13 personer, ur Psaltaren, den 139:e psalmen. Ord som också de kan tolkas hotfullt: *Herre du rannsakar mig och känner mig. Om jag står eller sitter vet du det, fast du är långt borta vet du vad jag tänker. Om jag går eller ligger ser du det, du är förtrogen med allt jag gör. Innan ordet är på min tunga vet du, Herre, allt jag vill säga.*

Det är upp till oss om vi väljer att uppfatta *Hjälparen kommer, Gud ser dig, Herre du rannsakar mig och känner mig* som hotande.

Ett val utifrån frågor som: Vilken Gud vill vi tro på? Vilken Gud finner vi skäl att tro på? Vilken Gud har vi hört talas om? Vilken Gud har vi erfart?

Givetvis är det så att Gud är något i sig själv, något utanför och ibland långt ifrån människors tro och formuleringar. Men vi har svårt att tänka så mycket längre... *den kunskapen är för stor för mig, den övergår mitt förstånd*, avslutas psaltarläsningen varje tisdag morgon.

Men det är inte bara vårt eget val, eller vårt val styrs av mycket; våra erfarenheter, vad vi har hört, vad andra har tutat i oss, våra upplevelser.

När jag satte mig ner i fredags eftermiddag för att skriva denna predikan gjorde jag det i den stora friidrottshallen i Gävle vid Gavlerinken.

I den lokalen och alla andra lokaler i sportområdet har Equmeniakyrkan haft sin kyrkokonferens denna helg.

En kyrkokonferens som avslutas i detta nu med gudstjänst i Betlehemskyrkan.

Temat för konferensen har varit *Ett i Kristus – en kyrka för alla*. Det är ett fint tema med en oerhört hög, stor och god ambition. Men långt ifrån allt under en konferens eller i en kyrka eller i en församling andas eller ger tydligt uttryck för den storheten.

Men strävan är väldigt god och den måste få vara långsiktig. Lite som att vi *vill vara Ett i Kristus och en kyrka för alla*. Samtidigt kan vi möjligen reflektera över att ursprungstexten till temat kommer från ett brev som Paulus skrev till de kristna församlingarna i Galatien, Galatien; ett område på högplatån i dagens Turkiet. Ett brev som skrevs i början av 50-talet, det första 50-talet i vår tideräkning. Så det är klart att vi kan tycka att denna strävan och ambition borde blivit gällande och rådande för länge sedan men så kan vi tyvärr inte påstå att det är, hur gärna vi än skulle vilja.

När jag lyssnade på predikan, deltog i förhandlingar, sjöng med i och lyssnade till sånger, läste texter i samband med kyrkokonferensen så ledde det till några reflektioner. Istället för att förmedla en stor och bred gudsbild så presenteras många gånger en mindre och mer avgränsade gudsbild. Det är en väldig slagsida när det gäller beskrivningen av Gud, Fader, Son och Ande. Det talas och sjungs hela tiden om Jesus. Och Ekumeniakyrkans grundtes är ju *Vi tror att mötet med Jesus Kristus kan förvandla, dig, mig och världen*. Vad är det? Mötet med Jesus Kristus?

Jag har predikat om det förut och kommer troligen göra det igen; att bara formulera kristen tro som en tro på, ett möte med, att förvandlas av, Jesus riskerar att förminska och trivialisera både Gud och människa. Många är obekväma med tron som formuleras som ett alltför personligt förhållande med Jesus. Ett förhållande som förminskar berättelsen om och förståelsen av Jesus Kristus.

För ett och ett halvt år sedan var det en av våra äldre medlemmar som efter många års funderande dristade sig till att ringa mig och säga *Kan du komma hem till mig och prata om Jesus, jag tycker det är så mycket som är svårt och krångligt*". Vi satt länge i hennes vardagsrum och pratade öppet och klart om hur Jesus kan förklaras och hur tro på Jesus är rimlig och vi benämnde också hur viss formulerad Jesus-tro kan leda oss bort från Gud. Ett fantastiskt samtal som också fick vara med och prägla hennes begravningsgudstjänst här i kyrkan förra sommaren.

Det är grannlaga att ifrågasätta hur tro på Jesus formuleras. Lite som att svära i kyrkan. Grannlaga men nödvändigt. Varför då? Jo, för att komma fram till den tro som berättar om Guds storhet och hur vi alla kan hitta våra vägar, våra ord, våra känslor som kan leda till denna tro.

Bibeln såväl som kyrkoåret hjälper oss. I torsdags var det Kristi Himmelfärds dag och då klingade de sista orden Jesus sa enligt Matteusevangeliet; *Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut*.

Där möter vi i grevens tid en tydlig beskrivning av treenigheten, i Faderns, Sonens och den heliga Andens namn. Gud är en, men kan beskrivas, mötas, förstås, tros på i tre givna infallsvinklar, som var för sig och tillsammans öppnar upp för ett ännu bredare beskrivande, för Guds skull, för människors skull. Treenigheten som berättar om Guds storhet, likt ett böneutrop i Moskén i Växjö; *Allah Uh Achbar-Gud är större*. Gud är alltid större. Gud är alltid annorlunda. Vad är vi rädda för? Det är ju Gud den gode vi talar om, bekänner oss till, söker och sätter vår lit till, vår lit och vårt hopp.

När Jesus i dagens text berättar att han ska lämna lärjungarna så talar han om att han, från Fadern, ska sända Anden, sanningens ande, den heliga anden, tröstaren, hjälparen.

Och så är det den Jesus som somliga har så svårt för och inte uppfattar som tillgänglig som talar om att Gud är större, jag har gjort mitt nu, jag lämnar er men samtidigt lämnar jag er inte...

Och det är den Jesus som somliga hänger upp hela sin gudsbild på och kräver likriktad tro på som talar om att... Gud är större, jag har gjort mitt nu, jag lämnar er men samtidigt lämnar jag er inte...

Den heliga anden lämnas kvar, eller är hos er, eller har alltid funnits... sedan skapelsens morgon och nu, nu får ni hitta vägar att återerövra tron på att Gud är närvarande på olika sätt men alltid närvarande.

Tron på att Gud är större rymmer Gud som skapare, Gud som upprättare, Gud som livgivare... och mer och annat. Och varje gång vi förhåller oss till *en* del av treenigheten, *en* sida av

gudomens storhet, så förhåller vi oss till helheten... så förhåller vi oss till heligheten. Gud är en, Gud är nåbar på olika vägar, Gud är en.

Hjälparen kommer, hjälparen är här, har alltid varit här, kommer alltid vara här. Det är sådan Gud är.

Gud som skapare hade framförallt sin tid i början, i begynnelsen, men skapelsen fortsätter och så också den delen av Gud.

Gud som upprättare, berättad och formulerad i händelsernas runt och med Jesus Kristus hade framförallt sin tid de åren som evangelierna berättar om, men upprättelsen fortsätter och så också den delen av Gud.

Gud som ande, sanningens ande, hjälparen, har funnits med sedan skapelsens morgon; *Guds ande svävade över vattnet* på den första skapelsedagen.

Guds ande tydliggörs när tiden för Jesu år i Palestina tar slut; *När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig.*

Hjälparen kommer, är ett rakt igenom positivt laddat uttryck, har inget med vare sig *vargen* eller *ryssen* att göra, har inget med det negativt klingande och hotfulla *Gud ser dig* att göra. Hjälparen kommer, ett rakt igenom positivt laddat uttryck, som vill ge oss tröst, trygghet, hopp och mod.

Amen

Vi sjunger Psalm 205 *Vila i din väntan*